

„Când cauți binele în alții, descoperi ce e mai bun în tine.” Martin Walsh

BUNĂTATEA - CALEA SPRE ADEVĂRATA FERICIRE

Luna aceasta, pe 05.09.1858, în urmă cu 156 de ani, s-a născut în localitatea Pelșești, astăzi comuna Alexandru Vlahuță, județul Vaslui, poetul și prozatorul Alexandru Vlahuță. Printre paginile vieții sale se numără și o scrisoare pe care scriitorul a adresat-o fiicei sale, Margareta. Slovele aurite ale scrisorii ar putea să devină un îndemn de viață pentru fiecare dintre noi. „Să trăiești Mimilică dragă, și să fii bună, să fii bună pentru ca să poți fi fericită.” (Alexandru Vlahuță)

Nimic nu îți poate aduce mai multă liniște, mulțumire în viață ca bunătatea. Ea te împacă cu tine însuși, îți aduce pe chip acel zâmbet de împlinire. O gândire pozitivă, un suflet senin, o faptă săvârșită cu dăruire fără să aștepti o răsplată aduce după sine fericirea. Toată starea de bine, fericirea, poate să fie tulburată de opusul bunătații, de răutate. Răutatea se naște din invidie, din egoism și aduce după sine suferința și nefericirea. „Cei răi nu pot fi fericiți. Ei pot avea satisfacții, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că, mai întâi cei răi nu pot fi iubiți, și-al doilea, ... al doilea ... de! norocul și celelalte „pere mălăiețe“, care se aseamănă cu el, vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora n-ai nicio stăpânire și nicio putere, pe când fericirea, adevărata fericire în tine răsare și-n tine-nfloarește și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea. Și pregătirea este o operă de fiecare clipă – când pierzi răbdarea – împrăști tot ce ai înșirat și iar trebuie s-o iei de la început. De aceea și vezi așa de puțini oameni fericiți ... Atâți câți merită...” (Alexandru Vlahuță)

Bunătatea aduce după sine înțelepciunea. „Bunătatea este un fel de inteligență superioară.” (Ramon Edner). Cel bun se descoperă pe sine treptat, cu înțelepciune și răbdare. Nu lovește pe cel ce greșește, pentru că la rândul lui nu este perfect. Încearcă să îndrepte, să ajute. Ce folos ar avea să lovești pe cel care a pus o cărămidă greșit în zid din nepricepere? Nici tu nu te-ai născut învățat. Mai bine îi arăți cum să nu mai greșească devenindu-i învățator. Cu timpul roadele vor deveni înmiite. Fără răbdare te pierzi atât pe tine, cât și pe cei din jur, iar bunătatea își are rădăcinile ancorate în răbdare.

O prietenie adevărată nu se poate lega decât cu multă răbdare, dăruire și bunătate. „Nu pot să mă joc cu tine, zise vulpea. Nu sunt împlânzită. Dacă tu mă împlânzești, viața mi se va însenina. Voi cunoaște sunetul unor pași deosebiți de-ai tuturor. Pașii altora mă fac să intru sub pământ. Ai tăi mă vor chema din vizuină ca o melodie... Nu cunoaștem decât ceea ce împlânzim.” (Antoin de Saint Exupery, *Micul prinț*) Ca să împlânzești pe cineva trebuie să faci acest lucru treptat, cu perseverență și răbdare. Când vei ajunge să cunoști ceea ce ai împlânzit totul îți va părea un zâmbet, o mângâiere, o melodie. Vei pași pe drum și sufletul tău va lumina atât de puternic, încât îți vor surâde florile și frunzele copacilor vor fredona imnuri ca în basme. Bunătatea nu o simte doar omul, ci și necuvântătoarele și natura, căci „Bunătatea este limbajul pe care surdul îl poate auzi și orbul îl poate vedea” (Mark Twain). Și toată transformarea spre bunătate, împlânzirea, va trebui să o începi cu tine însuși, pentru că „adevărata fericire în tine răsare și-n tine-nfloarește și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea.” (Alexandru Vlahuță)

Atunci când sufletul fiecăruia e deschis spre bunătate începe să aducă rod treptat asemenea pomilor care înțeleg chemarea primăverii și lasă mugurii să zâmbească la soare. Pomii ce nu mai zăresc chipul soarelui, umbriți de alte griji, se usucă. Pomul bun și la bătrânețe face vlăstari, pe când cel rău nu zărește lumina și se ofilește fără rod.

Ca să te poți bucura de roadele fericirii trebuie să te cunoști pe tine însuși. Acest lucru e necesar să îl faci cu răbdare, pricepere, pentru ca mai târziu să-ți definești opera zidită cu trudă, clipă de clipă. Cel mai aspru critic al tău trebuie să devii tu însuși și vei reuși acest lucru eliminând acea iubire de sine care aduce după sine răutăți. Abia după ce ți-ai cercetat ființa poți să dăruiești cu adevărat din roadele bunătații și celor din jur, iar fericirea nu va întârzia să apară. „A, dacă nu ne-am iubi pe noi așa fără de măsură, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de câte ori am mințit sau ne-am surprins asupra unei răutăți ori asupra unei fapte urâte, dacă, în sfârșit ne-am examina mai des și mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi

partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se îngrașă dobitocul ce se lăfăiește în nobila noastră făptură . Se știe că durerea e un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage învățătură și din durerile altora.“ (Alexandru Vlahuță)

De mare învățătură e tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Câtă mulțumire sufletească ai la finalul unei zile dacă reușești să alini durerea cuiva! Ce pildă de bunătate, de dăruire, sunt părinții! Ei se sacrifică pentru binele copiilor și acest lucru îi face foarte fericiți.

„Eu am mare încredere în voința ta. [...] Doamne, ce bine-mi pare c-ai început să te observi, să-ți faci singură muștrări și să-ți cauți singură drumul cel adevărat!“ (Alexandru Vlahuță) Drumul cel adevărat este drumul bunătății. El aduce după sine mulțumirea și fericirea. Acest drum adevărat este înfățișat în tot ceea ce înseamnă artă dar eu o să mă opresc pentru un mic și semnificativ exemplu la o operă literară, mai precis la o poveste *Fata babei și fata moșnegului* a scriitorului Ion Creangă. Fata moșnegului era înzestrată cu toate calitățile datorită bunătății, pentru că bunătatea te îndeamnă să fii harnic, ascultător, plăcut, frumos. Fata babei, fiind invidioasă, leneșă, mincinoasă, lacomă, egoistă etc. era rea la inimă și urâtă. O să mă abat puțin de la firul poveștii, deoarece mi-am amintit că am auzit adesea vorbe ce afirmă că nu contează înfățișarea unui om, ci sufletul. În urmă cu zece, cincisprezece ani și eu credeam acest lucru, însă cu timpul am înțeles că oamenii buni sunt și frumoși, iar oamenii urâți au multă și ascunsă răutate. Defectele aduc după sine complexe de inferioritate și în majoritatea cazurilor acestea explodează în prefăcătorie, invidie, egoism, cu alte cuvinte în răutate. Fata moșnegului a fost alungată de acasă, prin viclenie, de mama vitregă și astfel și-a urmat adevăratul drum în viață. Mergând pe acest drum a ajuns în final la Sfânta Duminică unde a slujit cum se cuvine și nefiind lacomă a ales darul ce părea cel mai mic dar care avea în interior o adevărată comoară. Așa e și sufletul plin de bunătate, asemenea darului ales de fata moșnegului. Întoarsă la casa părintească a adus cu sine mulțumire în viața tatălui său dar și a ei, pentru că a putut să fie de folos. Fata babei când a plecat de acasă nu a ales drumul cel adevărat și nu a muncit cu dăruire iar plata a fost pe măsura lăcomiei, o ladă mare și frumoasă plină de balauri. Cei necinstiți ajung să fie victime ale propriei răutăți și să se înece în nefericire. „Așa, Mimilică dragă, ceartă-te de câte ori te simți egoistă, de câte ori te mușcă de inimă șarpele răutății, al invidiei sau al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de câte ori deșertăciunea te îndeamnă să strigi: „Uitați-Vă la mine!“ Dar mai ales aș vrea să scriu de-a dreptul în sufletul tău aceasta: Să nu faci nicio faptă, a cărei amintire te-ar putea face vreodată să roșești. Nu e triumf pe lume, nici sprijin mai puternic, nici mulțumire mai deplină, ca o conștiință curată. Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi de 50 de ani ai s-o înțelegi mai bine. Să dea Dumnezeu s-o citești și atunci cu sufletul senin de azi.“ (Alexandru Vlahuță)

prof. Ana-Cristina Popescu